

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἄληθεις παρὰσχόν εἰς τὴν ψυχρὰν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαν δρ. 40. Ἐξαμηνίαν δρ. 22. Τριμηνίαν δρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γέ-
ναι τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἀπριλίου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 22

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

—Καὶ θαρρῶ πῶς ξέρω, πρόσθεσε
σιγά-σιγά ἡ καλὴ γυναίκα, ὅτι ἡ Βαλεν-
τίνη δὲν τὸν βλέπει μ' ἄσχημο
μάτι τὸ Γιάννη μου.

Ἔτσι ἀποφασίστηκαν οἱ
ἀρραβῶνες τῶν δυὸ νέων.

Μά, κρίμα, ἡ Λίτσα δὲν πρό-
φθασε νὰ ἰδῇ τὴν ἐπιθυμία
τῆς αὐτῇ νὰ πραγματοποιηθῇ.
Πῆρε μόνο στὸν τάφο τῆς τῇ
βεβαιότητά ὅτι θὰ γινόταν
μετὰ τὸ θανατό τῆς.

Καὶ πραγματικῶς, τρεῖς
μῆνες ἀργότερα, τὸν Ἰούλιο
τοῦ 1841, ἔγιναν οἱ γάμοι σὲ
πολὺ στενὸ κύκλο.

Ἔτσι τὸ γενεαλογικὸ δέντρο
τῆς Στρατιωτικῆς Οἰκογε-
νείας, ποὺ παρακολουθοῦμε
τὴν ἱστορίαν τῆς, εἶχε χάσει
τοὺς πιδ παλιούς κλάδους τῆς:
Τὸ Μπὲλ-Ρόζ, τὴν Κατερίνα,
τὸν Ζᾶκ Μπαγύ, τὸ Γιάννη
Καρδινιὰ καὶ τὴ Λίτσα !.. Μὰ
δυὸ καινούργια βλαστάρια
ζοῦσαν τώρα. ὁ Ἑρρίκος κι'
ὁ Γιάννης Καρδινιὰ. Καὶ
στὸν ἥσχιό τοῦ δένδρου, θρεμ-
μένον ἀπ' τὴς ρίζες του, βλά-
στειν' ἕνα νέο κλαδί, ὁ Πέτρος
Μπερτινύ.

Μετὰ τὸ γάμο του, ὁ Γιάν-
νης Καρδινιὰ ἀφῆσε τὸ σπι-
τάκι τοῦ Σαιν-Σὺρ κι' ἐγκα-
ταστάθηκε στὸ Παρίσι, ὅπου
τὸν καλοῦσαν ἡ ὑπηρεσία του
κι' οἱ ἀσχολίες του. Μαζί του
τῆρε καὶ τὴ Λούση Μπερτινύ.

Τὸ καλὸ κορίτσι ἦταν τώρα εἴκοσι
χρόνων κι' ὁ μόνος πόθος τῆς ἦταν
νὰ γίνῃ καλόγρια τοῦ Ἀγίου Βικεν-
τίου. Τώρα ποὺ δὲν εἶχε κανένα νὰ
φροντίξῃ, τώρα ποὺ σὲ λίγο ὁ ἀδελφός
τῆς θάφευγε γιὰ τὸ σχολεῖο, σὲ ποιὸν
ἄλλον, ἐκτὸς ἀπ' τοὺς δυστυχισμένους
καὶ τοὺς ἀποκληρούς τῆς ζωῆς μπο-
ροῦσε ν' ἀφιερῶσιν τὴ ζωὴ τῆς;
Μὰ ἡ Βαλεντίνη Καρδινιὰ ποὺ

συμπαθοῦσε πολὺ τὴ Λούση, προσπά-
θησε νὰ τὴ μεταπειλῇ: «Θὰ εἶσαι
ἀδελφὴ μου καὶ θὰ μείνῃς γιὰ χατήρι
μου», τῆς ἔλεγε.

Ἡ Λούση δὲν ἀπαντοῦσε παρὰ μ'
ἕνα θλιβερὸ χαμόγελο καὶ κάθε αὐγὴ,
πρὶν κανεὶς ἄλλος ξυπνήσῃ στὸ σπῆτι,
σηκωνόταν καὶ περνοῦσε μιὰ βόλτα
στὴ γειτονιά, δίνοντας βοήθημα στὸς
ἀρρώστους καὶ στὸς φτωχοὺς. Ἦξερε
ν' ἀνακαλύπτῃ τὴ δυστυχία ὅπου κι'
ἂν βρισκόταν καὶ παρουσιαζόταν σὰν
παρήγορη ὁπτασία στὴς φτωχικὲς
τρώγλες. ὅπου βασιλεῦε ἡ δυστυχία.

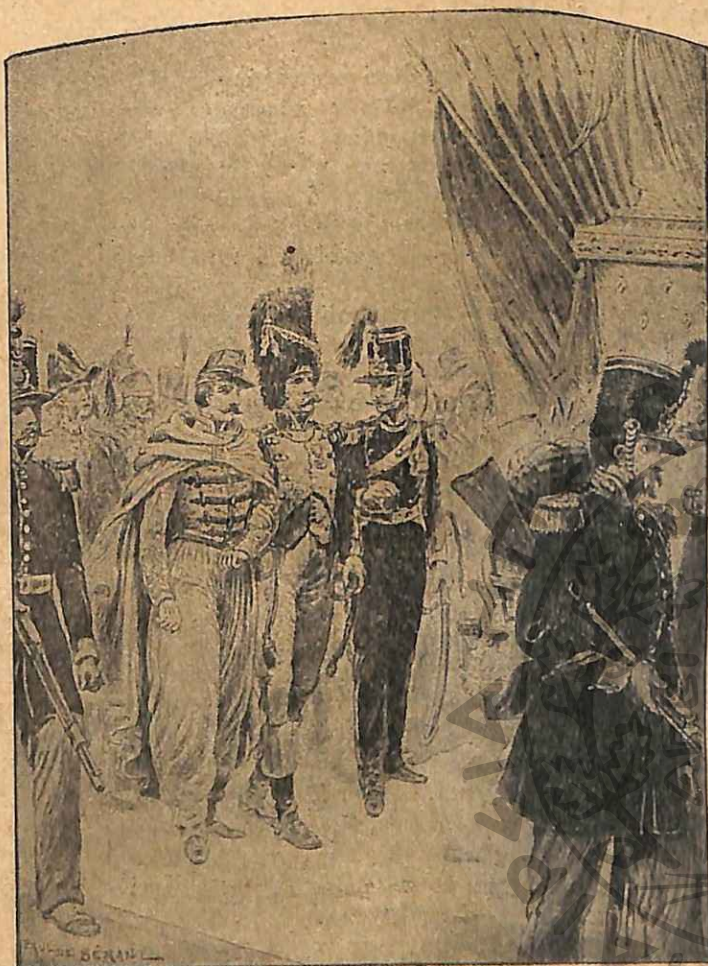
Ἦξερε νὰ παύῃ τὰ δάκρυα
τῶν παιδιῶν ποὺ πεινοῦσαν
καὶ νὰ σταλάξῃ ἐγκαρτέρηση
στὴν καρδιά τῶν ἀπελπισμέ-
νων. Σὲ λίγους μῆνες ἦταν ὁ
καλὸς ἄγγελος τῆς γειτονιάς.

Μόνον ὅταν ὁ Ἑρρίκος
Καρδινιὰ ἐρχόταν νὰ ἐπισκε-
φθῇ τὸν ἀδελφὸ του, τότε οἱ
φτωχοὶ τῆς γειτονιάς τοῦ κά-
κου περιέμεναν τὸν καλὸ τοῦς
ἄγγελο. Τὴ γοητεία ποὺ ἔξα-
σκοῦσε ὁ λαμπρὸς ἀξιωματι-
κὸς πάνω στὸ μικρὸ Πέτρο,
τὴν αἰσθανόταν κι' αὐτὴ καὶ
δὲν τῆς εἶχε διαφύγει τὸ ὅτι
ὁ Ἑρρίκος ἔκανε πολλὰς ἐπι-
σκέψεις στὸν ἀδελφὸ του κι'
ὅτι τὴν κοιτοῦσε πολὺ συχνά.
«Θυμόταν ὅμως ὅτι τὸν εἶχε
ἀκούσει νὰ λέγῃ:

—Ἐγὼ δὲ θὰ παντρευτῶ
ποτέ! Ἕνας ἀξιωματικὸς, ἂν
θέλῃ νάναί πραγματικὸς ἀξιω-
ματικὸς, πρέπει νάναί πάντα
ἐτοιμὸς νὰ βαδίσῃ, δηλαδὴ νὰ
σκοτωθῇ. Δὲν πρέπει ν' ἀφῆνῃ
πλῶν τοῦ χήρα κι' ὀρφανά...

—Ναί, τοῦλεγε ὁ Γιάννης,
θυμήσου ὅμως τὸν πατέρα
μας...

—Πρῶτα-πρῶτα, ὁ πατέρας
εἶχε τύχη ἐξαιρετικὴ: γύρισε
πολλὰς φορές, ἐνῶ τὸν νόμι-
ζαν σκοτωμένο. Θυμᾶσαι ὅμως
τὴς ἀγωνίες τῆς μητέρας, ὅταν

«Ὁ Γιάννης, ἀπὸ τᾶλλο μέρος, στήριζε τὸν πατέρα του...»
(Σελ. 169, στ. α'.)

ήταν αιχμάλωτος στη Γερμανία, τὰ κρέπια πού είχε βάλει όταν τὸν θάρροσε σκοτωμένο; Τί θὰ τὶς είχαν στοιχίσει ὅλες ἐκεῖνες οἱ ἐκστρατείες, πού ἐμεῖς ἀμέριμνοι τὶς ἀκούγαμε ἀπ' τὸν παπποῦ-Μπελ-Ρόζ; Ὁχι, ἐγὼ δὲν παντρεύομαι!

Καλὴ καὶ ἀγία ἦταν αὐτὴ ἡ λογικὴ, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε! Ὅταν ὁ Ἑρρίκος ἀντίκρυζε τὴ Δούση, τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ αὐτοῦ τοὺς ἐπαίρνε ὁ ἀνεμος. Ἡ εὐγενικὴ κατατομὴ τῆς, τὰ παιδικὰ χαρακτηριστικά τῆς καὶ πρὸ πάντων τ' ἀγγελικὰ ἐκεῖνα γαλανὰ μάτια, ἦταν πάντα μπροστά του, τὴν ὥρα ποῦ κάνανε γυμνάσια, τὴν ὥρα πού ἐργάζονταν καὶ τὴν ὥρα πού ρέμβανε στὴ μόνωση τῆς κἀμαράς του.

Κι' ἔτσι μιὰ μέρα, παρακάλεσε τὴ νύφη τοῦ Βαλεντίνα νὰ βολιδοσκοπήσῃ τὴν καρδιά τῆς Δούσης. Γιατὶ ὁ γενναῖος ἀξιωματικὸς πού δὲν ἐτρόμαζε μπροστά στ' ἀράπικα γιγατάνια, ἐνοιθε δυνατὸ καρδιοχτύπι όταν ἀντίκρυζε τὴν ὥραία Δούση, ὥστε κάθε ἀπ' εὐθείας συνεννόησιν ν' ἀποκλείεται.

Ἡ ἀπάντησιν ἦταν ἡ ἐξῆς: — Ἀγαπῶ τὸν κύριο Ἑρρίκο σὰν ἀφροσιμένη ἀδελφή. Τοῦχω ἀληθινὴ λατρεία. Μὰ, ὅπως κι' αὐτός, δὲν θὰ παντρευθῶ ποτέ.

Κι' ἐπειδὴ ἡ Βαλεντίνα εἶχ' ἐπιμείνει — δὲ θὰ παντρευθῶ ποτέ, εἶχε ξαναπαίει ἡ Δούση, γιατί μέσα στὴν ψυχὴ μου ἔκανα τάμμα πού δὲν παίρνεται πίσω. Μὰ όταν, σὲ μέρα κινδύνου, λάβῃ τὴν ἀνάγκη μου, πῆτε του ὅτι θὰ μ' εὖρη πάντα στὸ πλευρό του.

Καὶ κράτησε τὸ λόγο τῆς.

Ὅσο γιὰ τὸν ἀδελφὸ τῆς τὸν Πέτρο, ἡ εἰσοδὸς τοῦ στὸ στρατιωτικὸ Πρυτανεῖο εἶχε ἀποφασισθῇ, ὅπως θυμᾶσθε, ἀπ' τὸ συνταγματάρχην Καρδινιάν. Ὁ μακαρίτης δὲν εἶχε προφθάσει νὰ ξεπληρώσῃ τὴν ὑποσχέσιν τοῦ ἴδιου, μὰ τὴν ξεπληρώσαν οἱ γιοὶ του κι' ἔτσι τὸν Ὀκτώβριον ὁ ἀνίσχυρος Πετράκης φοροῦσε τὴ στολὴ τῶν «Βρούτων». «Βρούτοι» λέγονται μεταξύ τους οἱ μαθητὲς τοῦ Πρυτανείου. Εἶναι ὄνομα κάπως παράξενο καὶ ἀκούστε τὴν κατὰ γωγὴ του.

Τὸ Πρυτανεῖο εἶχε διοργανωθῇ στὰ 1808 ἀπ' τὸν Ναπολέοντα καὶ δεχόταν παιδιὰ πτωχῶν ἀξιωματικῶν, γιὰ νὰ τὰ προπαρασκευάζῃ γιὰ τὴ σχολὴ τοῦ Σαὶν Σὺρ. Λοιπόν, στὴν παλινδρόσῃ, οἱ περισσότεροι μαθητὲς τοῦ Σαὶν Σὺρ ἀνῆλθαν σὲ οἰκογένειες εὐγενῶν καὶ θεωροῦσαν τοὺς συμμαθητὲς τῶν πού εἶχαν ἔρθει ἀπ' τὸ Πρυτανεῖο, σὰν ἀνθρώπους κατωτέρους τῶν.

— Εἶναι ἀγριάνθρωποι ἀπ' τὸ Βρούτιον! ἔλεγαν χλευαστικὰ μεταξύ τους, θυμούμενοι τοὺς κατοίκους μιᾶς ἀρ-

χαίας ρωμαϊκῆς ἐπαρχίας, τῆς σημερινῆς Καλαβρίας, πού οἱ σύγχρονοὶ τὸν τοῦς θεωροῦσαν ἀπολίτιστους κι' ἀκαλαίσθητους.

Ἀπὸ τότε κάθε μαθητὴς πού προερχόταν ἀπ' τὸ Πρυτανεῖο ἔπερνε τὸν περιφρονητικὸ τίτλο «Βρούτος».

Μὰ οἱ μαθητὲς τοῦ Πρυτανείου, χωρὶς νὰ θυμώσουν, διατήρησαν τὸν τίτλο αὐτόν, πού σιγὰ σιγὰ μετεβλήθη σὲ τίτλο τιμῆς, τοὺς ἐνώνει σὰν ἀδελφία καὶ τοὺς θυμίζει τὶς ἀμοιβαῖες ὑποχρεώσεις.

Τὸ Πρυτανεῖο εἶναι σχολεῖο μὲ κανονισμοὺς στρατιωτικούς. Οἱ μαθητὲς ὅλοι φοροῦν ὁμοίωμα στολή, εἶναι μαθητὲς μαζὺ καὶ στρατιωτικοὶ κι' ἐξω ἀπ' τὶς διακοπὲς πού ἔχουν ἀδεια ἐξόδου, ὅλο τὸν ἄλλο χρόνον ζοῦν στὰ μεγάλα κτίρια τοῦ σχολείου, πού τάχτισε ὁ Ἑρρίκος Δ' κι' ἀπ' ὅπου βγήκε ἀνάμεσα σ' ἄλλους, κι' ὁ μέγας φιλόσοφος Ντεκάρτ. Εἶναι ὅλοι παιδιὰ μιᾶς οἰκογενείας, ὅπου δὲν χωροῦν ἐξαιρέσεις, κι' ἔχουν ὅλοι ἓνα καὶ μόνον κοινὸ σκοπὸ: νὰ μποῦν στὸ Σαὶν Σὺρ, ἢ ἔστω καὶ στὸ Σύνταγμα, ἀν' ἀποτύχουν στὶς ἐξετάσεις.

Παράλληλα μὲ τὶς ἐπιστημονικὰς μελέτες, γίνονται ἀσκήσεις γυμναστικῆς, ξιφομαχίας καὶ ὀπλοασίας. Κι' οἱ μαθητὲς αὐτοὶ βγαίνουν στρατιῶτες τελειότεροι κι' ἀπ' τοὺς παλαίμαχους ἀκόμα.

Βλέπετε ὅτι ὁ συνταγματάρχης εἶχε σκεφθῇ καλὰ. Μόνον ἡ σιδερένια αὐτὴ πειθαρχία θὰ μπορούσε νὰ πλάσῃ τὸν ἀνυπόταχτο χαρακτήρα τοῦ Πέτρου.

Χωρὶς ἀντιρρήσεις, ὁ μικρὸς Μπερτινὸ ἀκολούθησε τὸν Ἑρρίκο, πού τὸν πῆγαινε νὰ τὸν γράψῃ ὁ ἴδιος στὸ Πρυτανεῖο.

Μὰ τὴ στιγμὴ πού ἐπρόκειτο νὰ περάσουν τὴ μεγάλη σκαλιστὴ ξύπορτα, ὁ Πετράκης σταμάτησε.

Κάτι εἶχ' ἐπαναστατήσῃ ξαφνικὰ μέσα του. Ἑρριχὸς πάνω στὴ σκυθρωπὴ πρόσωπῃ τοῦ σχολείου κάτι ματιὰς πού ἔλεγαν πολλὰ.

— Ἐ, τί ἐπαθεῖς ἔτσι ἄξαφνα; τοῦ εἶπε ὁ Ἑρρίκος. Τώρα τελευταία εἶχες τόση χαρὰ πού θὰ φορέσῃς τὴν κόκκινη κυλῶτα.

— Ναί, λοχαγέ μου, μά...

— Τί μά;

— Θὰ μὲ κλείσουν ἐδῶ-μέσα, σεῖς θὰ φύγετε, καὶ γὼ θὰ μένω μοναχός μου.

— Ἀκου δῶ, Πέτρο μου, νὰ σκεφθῶμε λογικά. Ἐγὼ βέβαια δὲ μπορῶ, σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, νὰ ρχίσω πάλι τὰ μαθήματα καὶ νὰ καθόμαστε στὸ ἴδιο θρανί. Ἐγὼ κι' ἄλλη δουλειὰ νὰ κάμω! Θέλεις νὰ γίνῃς στρατιωτικός. Δὲ μπορεῖς βέβαια νὰ γίνῃς σαλπικτὴς τῶν θαλακροφόρων, ὅπως ἔλεγες όταν ἦσουν μικρός. Πρέπει νὰ γίνῃς ἀξιωματικὸς καὶ χρειάζονται σπουδές... Ἀλλωστε

σκέψου ὅτι σὲ δέχονται ἐδῶ κατηχηκῶς... Κουράγιο, λοιπόν! Τὸ Τούρ εἶναι δῶ-κοντά. Ἄν εἶσαι φρόνιμος, ὅπως μοῦ ὑποσχέθηκες, θὰ ρχομαι νὰ σε βλέπω. Ἐλα!..

Ὁ ἀξιωματικὸς πῆρε τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ. Ὁ Πέτρος πέρασε ἀμύλητος καὶ θλιμμένος τὴν πόρτα. ὅπως ἓνας κατάδικος τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς του, καὶ οὐδ' ἀκρυὰ γυάλισαν στὰ παιδιὰτικὰ μάτια του.

Ὁ Ἑρρίκος εἶχε συγκινηθῇ. μὰ ἔκρυψε καλὰ τὴ συγκίνησιν του. Ὅσο ὁ Πέτρος ἦταν τόσο στενοχωρημένος, ὥστε όταν τὸν παρουσίασαν στὸ Διοικητὴ, δὲν ἀπάντησε στὶς ἐρωτήσεις του παρὰ μὲ μονοσύλλαβα.

Κι' ὅμως ὁ μικρὸς κατάπιε τὰ δάκρυά του, γιατί ὁ Ἑρρίκος τοῦ εἶπε πῆ δτι «οἱ στρατιῶτες δὲν κλαῖνε». Μὰ ἡ χαρὰ πού τοῦ προξενούσε ἡ σκέψιν δτι θὰ φοροῦσε στολή, χάθηκε μπρὸς τὴν λύπη τοῦ χωρισμοῦ.

Στάθηκε καὶ τοῦ φόρεσαν τὸ ψηλὸ κόκκινο πηλίκιο, χωρὶς κἄν νὰ χαμογελάσῃ.

Παραξενεύτηκε ὅμως γιατί δὲν εἶχ' ἐπωμίδες.

— Ἀ, σὰν πολὺ διάζεις! τοῦπε ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας. Τέτοιες ὥραιες κόκκινες ἐπωμίδες, γιὰ νὰ τὶς βάλῃς στοὺς ὤμους σου, πρέπει πρῶτα νὰ τὶς κερδίσης. Ἄν στὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἔχεις καλὸς βαθμούς, τότε θὰ ἀποκτήσῃς τὶς ἐπωμίδες.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΠΙΤΑΦΙΑ

Τῆς ἐνορίας τὰ σήμαντρα συλλαβιστὰ σημαίνουν: ἀκου, θ' ἀπόλυσ' ἡ ἐκκλησία καὶ τὰ ἐπιτάφια βγαίνουν.

Μέσ' ἀπ' τ' ἀριὰ λιβανωτά, τὰ κεντητὰ χρυσάφια, μὲ ψαλμωδίες περίλυπες σηκώνουν τὰ ἐπιτάφια...

Σ' ἄσπρο ζωνάρι κρύβοντας τὴ μέση του ζωμένῃ, λιγνός, ὀλόγυμνος ὁ Ἰησοῦς, μ' αἱματωμένο γένι.

Κορίτσια, ἀπάνω του, ἀκριβὰ μυρόλαδα ἐρρανεύσαν, τὸν ἐξεκάρφωσαν γλυκὰ καὶ τὸν ἐξενυχτίσαν.

Χείλια ἀπαλά, παιδιὰτικα, θλιμμένα ἐτενωθῆκαν καὶ τὶς ἑρτά του ἀνράγγισαν πληγές, κι' ἀνασπαστήκαν...

«— Ἐρχονται! Φέρε' τε θυμιάτο, γοργά, κάψ' τε λιβάνι!» Φεγγοῦν τὰ σπῖτια ἀπ' τὴ γλωμῇ φωτοχυσία πού φτάνει.

Παίζουν οἱ γλωσσες τῶν κεριῶν πού ὁ ἀγῶνας χαμηλώνει, βουίζουν μελίσσι τὰ παιδιὰ, κι' ἡ Προβοδία ζυγώνει...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Μερικὲς ἰδέες πού παρήχμασαν καὶ τὶς ἀνακινῶν ἀκόμη μερικοὶ ὀπισθοδρομικοί, μοιάζουν μὲ τὶς ψόφιες ἀκριδὲς πού τὶς κινῶν ἀόρατα τὰ μερμήγκια.

Τὸν χειμῶνα πρέπει νὰ ντύνεται βαριὰ ὁ ἄνθρωπος ὄχι μόνον γιὰ νὰ μὴν κρυώνῃ, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ μὴν κρυώνουν οἱ ἄλλοι πού τὸν βλέπουν χωρὶς ἐπανωφόρι.

Ὅταν ἀκούω τὴ μουσικὴ τῶν βουνῶν καὶ κλεισμένη μέσα σὲ πατούτες νεώτερης τέχνης, νομίζω πὼς ὦρα-ὦρα θὰ ἴδω νὰ παρουσιαστῇ καὶ κανένας τσοπάνος μὲ ὄρνικον.

Οἱ ἀναμνηστικὲς μᾶς ἐντυπώσεις μοιάζουν μὲ ψηφιδωτὲς εἰκόνες, πού ὁ χρόνος ἔχει ρίξει μερικὲς τοὺς ψηφίδες.

Δ. Γρ. Κ.

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Η ΠΟΛΗ ΠΟΥ ΕΦΕΓΓΕ

Εἴχαμε νυχτωθῇ στὴν ἐσοχὴ, σ' ἓνα μακρὺν, ἀτέλειωτο δρόμο. Στὴν ἀτμόσφαιρα ὑπῆρχε μιὰ διάχυτὴ γλύκα — ἓνα ἀνοιξιὰτικο προμήνυμα, πού ἐκδιέλλαν ἐλαφρὰ κι' ἀνακουφιστικά. Ἀνεβαίναμε μιὰ ἀνηφοριὰ, ὄχι ἀπότομη, ἀλλ' ἀρκετὰ κουραστική. Ἀπὸ τὸ πῶς ψηλὸ τῆς σημειο θὰ μπορούσαμε νὰ ἴδομε τὴν πόλιν, τυλιγμένη μέσα σὲ μιὰ διάφανη ἀσημόσκονη σελήνης. Γύρω μας ἀπλωνόντανε τὰ ἔργα μὲν χωράφια, τὸ ἓνα δίπλα στ' ἄλλο, μὲ κάποιες σκοτεινὲς γραμμὲς, τοὺς πρόχειρους φράκτες, ἀνάμεσα τους κι' ἀριὰ καὶ πού τὰ μελανὰ σημάδια τῶν καλαμοσκεπασμένων καλυδιῶν. Ἀριστερά μας, στὸ βάθος, μόλις πού διακρινόταν, σὲ διαδοχικὲς καμπύλες καὶ σ' ἀδιάκοπους κυματισμούς, τὸ ἄεντρο καὶ φαλακρὸ βουνό. Κι' ἐμεῖς προχωροῦσαμε μέσα στὴ νύχτα, κατακουρασμένοι καὶ πεινασμένοι, ἀνίκανοι νὰ σκεφτοῦμε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν προσδοκία τῆς ἐπιστροφῆς, ἀπὸ τὴν ἐυχάριστὴ γλυκύτητα καὶ τὴν ἀνακουφιστικὴ γαλήνη τοῦ σπιτιοῦ. Κι' ὁ ὁρμός γινόταν σιγὰ-σιγὰ πῶς ἀνηφορικός, πῶς ἀπότομος, γεμάτος λάκκους μὲ νερά, ἀπὸ μιὰ πρόσφατὴ ἀνοιξιὰτικὴ βροχή, — ἴσως γιὰ νὰ μᾶς κάνει πῶς χαρούμενη τὴν πολυπόθητὴ στιγμὴ τοῦ γυρισμοῦ.

Ὅς πού πέρα, στὸν σκοτεινὸν ὀρίζοντα, κάτου ἀπὸ τὸν ἐλαφρὰ φωτισμένον οὐρανὸ, φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ ἀμφίβολη ἀνταύγεια ἐνὸς φωτός κι' ἔσβυσε πάλι. Ὑστερ' ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς, ἡ ἴδια λάμψη φανερώθηκε πῶς σταθερὴ καὶ στὸ τέλος ἔμεινε ἀσάλευτὴ σὰν ἓνα μακρινὸ φλογισμένο σημεῖο. Ὁ δρόμος ἔφτανε πῶς στὴν πῶς ψηλὴ τὴν ἀνηφοριὰ κι' ὅπως σ' ἓνα στέλας ἀπροσμέτρητο, ἀναδύονται διὰ τὸ

χιὰ κατὼς πλησιάζουν τὰ καράβια μὲ τὰ κατάρτια τὰ πυκνὰ καὶ τὰ πλοῖα πού ἀφίνουν πίσω τους ὑποκύανες τολύπες καπνοῦ, ἀναπηδούσαν μὲς στὴν ἔκτασιν, πού τὴν ἐτύλιγε ἡ ἀσημόσκονη τοῦ σεληνόφωτος, ἀπειράριθμα, ζωηρά, ἀπροσδιόριστα στὴν ἀρχή, ἀμετακίνητα στὸ τέλος τὰ φῶτα. Ἡ πόλιν, κάτω, μακρυὰ ἀκόμα, χαμένη μέσα στὴν ἀπόστασιν, ἦταν σὰ νὰ μᾶς καλοῦσε μὲ χίλιες φωνές. Ὅσο πλησιάζαμε, μᾶς μὲ τοὺς ἀπειροὺς σπινθηρισμούς, ἄρχισε νὰ διαχύνεται γύρω μας κάτι σὰ μιὰν ὑπόκωφὴ μελωδία,

σὰν ἓνας θόρυβος σιωπηλός, ἔτσι πού μᾶς φαινότανε πὼς ἡ ἴδια ἡ σιωπὴ τραγουδοῦσε γύρω μας καὶ πὼς ἀκούαμε τὴν ἀρμονία τῆς μὲ τὰ μάτια, βλέποντάς τὴν ν' ἀναπηδᾷ μὲς ἀπὸ τ' ἀπειρα, μακρινὰ, ἀμετακίνητα φῶτα, κι' ὄχι μὲ τ' αὐτιά μας, πού τὰ πάγωνε ἡ ἐλαφρὴ, τσουχτερὴ δροσιὰ τῆς νύχτας. Κι' ἡ μελωδία αὐτὴ καταστάλαξε μέσα μας καὶ μᾶς γέμιζε ἀπὸ μιὰν ἀκατανόητὴ χαρὰ, καθὼς γυρίζαμε κουρασμένοι καὶ πεινασμένοι πρὸς τὴν πόλιν, πού ἐφεγγε μακριὰ....

ΙΩ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

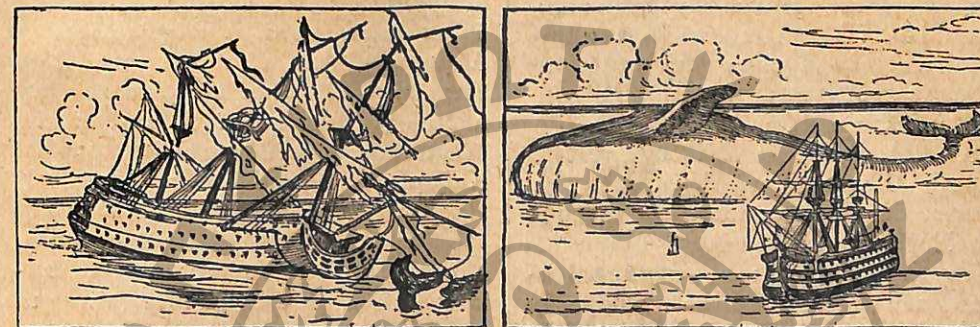
ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

ΙΑ'.

Ἡ Φάλαινά καὶ τὸ Πολεμικὸ

Ὁ βαρὼνος Μυγχαούζεν ἔφυγε ἀπ' τὴ Ρωσσία. Καὶ τὸν ξαναβρίσκουμε στὴν Ἀγγλία, ἔτοιμο νὰ κάμῃ ἓνα ταξίδι ὡς τὴν Ἀμερική. Ἀς ἀκούσουμε λοιπὸν τί τοῦ συνέβηκε σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι:

«Ἀπὸ τὸ Πόρτσμουθ, — διηγείται, — μπήκα σ' ἓνα μεγάλο πολεμικὸ πλοῖο. Ἀξάφνα, ἐκεῖ πού πηγαίναμε ἦσαν, τὸ πλοῖο μας σκόνταψε σὲ κάτι τί, πού τὸ πήραμε ὅλοι γιὰ ξέρα. Ἀλλὰ ὄχι, δὲν ἦταν! Γιατὶ ρίξαμε ἀμέσως τὸ βαρίδι καὶ δὲ βρήκαμε πάτο οὔτε ἀφοῦ ἀμολήσαμε ἑκατὸ ὀργιὲς σκοινί. Ὅσο, ἀπὸ τὴ σύγκρουσιν, τὸ πλοῖο μας ἔγινε σὲ κακὰ χάλια: μᾶς ἔφυγε τὸ τιμόνι, μᾶς ἔσπασαν τὰ κατάρτια, μᾶς σκίστηκαν τὰ πανιά. Ἀνὰ νῆυτες, πού βρέθηκαν στὶς κεραιὲς, ἔπεσαν οἱ κακόμοιροι στὴ θάλασσα κι' ἐπνίγησαν. Ἐγὼ, πού ἐκείνη τὴ στιγμὴ βρισκόμουν στὴν καμπίνα μου, τινάχτηκα καὶ χτύπησα στὸ ταβάνι μὲ τέτοιαν ὀρμὴ, ὥστε τὸ κεφάλι μου χώθηκε ὡς τὴν κοιλία μου, ὅπως όταν σπρώχνῃ κανεῖς ἓνα κιάλι καὶ χώνεται ὁ ἓνας σωλὴνας μέσα στὸν ἄλλον. Ἐνα μῆνα ἔκαμε τὸ κεφάλι μου νὰ ξαναπαρῇ τὴ φυσικὴ του θέσιν!

Μ' ὅλ' αὐτά, τὸ πλοῖο μας ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ δώδεκα λεῦγες τὴν ὥρα! Πού λοιπὸν εἶχε σκουντιάσει, ἀφοῦ ξέρα δὲν βρήκαμε πονθελά; Καὶ πὼς, ὕστερ' ἀπὸ τὴ σύγκρουσιν, πῆρε τέτοια φόρα, ἀφοῦ οὔτε ἀέρας φυσοῦσε οὔτε τὰ πανιά μας ἦταν γερά;

Σὲ λίγο εἶδαμε ἀπὸ μακριὰ μιὰ τεράστια φάλαινά. Κι' ἡ ἐμφάνισιν αὐτὴ μᾶς τὰ ἐξήγησε ὅλα: Τὸ πλοῖο μας περνοῦντας εἶχε ἔσει τὴ μύτη τῆς φάλαινας, πού κοιμόταν ἀθέατη, σὲ βάθος δεκάξιν ποδιῶν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια. Τὸ θεοῖδ τότε ξύπνησε, θύμωσε, χτύπησε μὲ τὴν οὐρὰ του τὸ πλοῖο μας, τὸ κατατάσκει ὅπως εἶδαμε, πῆρε στὸ στόμα του τὴν ἄγκυρά κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ. Γι' αὐτὸ τὸ σπασμένο πλοῖο μᾶς ἔπρεπε μὲ τόση γρηγοράδα: Τὸ ἔσπασε ἡ φάλαινά.

Εὐτυχῶς τὸ σκοινὶ σὲ λίγο κόπηκε καὶ τότε χάσαμε καὶ τὴν ἄγκυρά καὶ τὴ φάλαινά. Κι' ἐξακολουθήσαμε τὸ ταξίδι μας, ἀφοῦ ὅπως ὅπως ἐπιδιορθώσαμε τὶς ζημιές.

Ὑστερὰ, στὸ γυρισμὸ ἀπὸ τὴν Ἀμερική, στὸ ἴδιο μέρος, ἀπαντήσαμε πάλι τὴ φάλαινά. Μὰ ἦταν ψόφια κι' ἔπλεε στὸν ἀφρό. Εἶχε μᾶλλον μισὸ μίλλι! Μπήκαμε στὶς βάρκες γιὰ νὰ κόνουμε τοῦλάχιστο καὶ νὰ πάρουμε στὸ πλοῖο ἓνα μέρος ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς. Καὶ μὲ μεγάλη μᾶς ἐκπλήξιν κι' εὐχαρίστησιν, βρήκαμε μέσα στὸ στόμα τῆς τὴν ἄγκυρά μας μὲ καμμιὰ σαρανταρὶά ὀργιὲς σκοινί! Φαίνεται μάλιστα πὼς τὸ ξένο αὐτὸ σῶμα πού εἶχε σταθῇ ἐκεῖ, ἔγινε αἰτία τοῦ θανάτου τῆς. Γιατὶ ὅλο ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ στόματός τῆς, ἦταν ἀκόμα προσημένο.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Αγαπητοί μου,

ΕΠΙΣΤΟΛΗ μου αυτή θα σ'αξ βρή μέσ' στη χαρά της Δαμπρή, με το Χριστός 'Ανέστη και με τα κόκκιν' αυγά. Τι γρήγορα πού ήρθαν και φέτο ελ' αυτά! Όπως δα κάθε χρόνο. Πάντα ή Σαρακοστή φεύγει χωρίς να την καταλά-

δουμε—ψέμματα;—κι' ή Δαμπρή έρχεται ως πού να γυρίσης να ιδής... Κι' όταν γιορτάζεται στις 22 του Μάρτη, πού είναι το νωρίτερο, μα κι' όταν γιορτάζεται στις 25 του 'Απριλίου, πού είναι το αργότερο, (με το παλιό 'Ημερολόγιο έννοείται). Γιατί καθώς έχετε, είναι μια κινητή γιορτή. Κανονίζεται με τον «κύκλο της Σελήνης» πού λένε, και χρειάζεται ένας πολύ-πλοκος λογαριασμός για να βρούμε, κάθε χρόνο, πότε πέφτει ή Δαμπρή. Εύτυχως πού το λογαριασμό αυτό τον κάνουν άλλοι. Έμεις, από την Πρωτοχρονιά, βλέπουμε τη χαρμόσυνη ήμερομηνία στον 'Ημεροδείκτη: «Κυριακή, 14/27 'Απριλίου, το 'Αγιον Πάσχα.» Και δεν έχουμε πιά παρά να μετρούμε τους μήνες και τις έβδομάδες πού μας χωρίζουν...

Αν θέλουμε πάλι να ιδούμε και το επόμενο Πάσχα, ή να θυμηθούμε το περσινό, δεν έχουμε παρά νανοιξουμε μια Σύνοψη. Στο τέλος, υπάρχουν πάντα τα «Πασχάλια» καμμιά είκοσαριά τουλάχιστο χρόνων. 'Αξαφνα ή Σύνοψή μου τα έχει από το 1902 ως το 1926. Και μπορώ να σ'ας πω πώς το χρόνο θα έχουμε Πάσχα στις 6/19 του 'Απριλίου και το 1926 στις 19 του 'Απριλίου/2 του Μάη.—Παρακάτω;—'Ε, παρακάτω, θα βγ'η άλλη Σύνοψη νεώτερη, πού θα'χη τα Πασχάλια ως το 1950. Περισσότερα δηλαδή απ' όσα θα μ'ος χρειαστούν έμένα...

Άλλος τρόπος, για να ξέρη κανείς πότε είναι Πάσχα, χωρίς Σύνοψη και χωρίς 'Ημεροδείκτη, είν' εκείνος πού μεταχειριζόταν κάποιος παπάς στο χωριό: Την Καθαρή Δευτέρα έβαζε σε μια φλάσκα ξηή κουκιά, όσα είναι οι Κυριακές της Μεγάλης Σαρακοστής. Κάθε Κυριακή πετούσε ή έτρωγε από ένα κουκιά. Κι' όμα άδειαζε ή φλάσκα, ήταν Μεγάλη 'Εβδομάδα και Δαμπρή! Δεν είναι όμως και τόσο σίγουρος αυτός ο τρόπος και... δεν σ'ας

τόν συσταίνω. Γιατί θακούσατε ίσως τι έπαθε μια χρονιά ο παπάς εκείνος: 'Η παπαδιά του, κατά τύχη, είχε δει τη φλάσκα με τα λίγα εκείνα κουκκιά. «'Ιδές, είπε με το νου της, ο καϊμένος ο παπάς μου τάχει κρυμμένα για να ξεστομίσει. Μα εγώ έχω να το βάλω κι' άλλα.» Και το ρίχνει στη φλάσκα μια χούφτα κουκκιά. 'Ετσι πέρασε κι' ή Δαμπρή, πέρασε κι' ή 'Ανάληψη, έφτασε κι' ή Πεντακοστή κι' ακόμα Χριστός 'Ανέστη στο χωριό. «Παπα μου, τούλεγαν οι χωρικοί, γιατί φέτο άργεί έτσι ή Δαμπρή; Κοντεύουμε να θερλίσουμε κι' ακόμα! Πότε θαρθή επιτέλους;» Κι' ο παπάς, πού κουνούσε τη φλάσκα του κι' όλο άκουγε μέσα να βροντούν κουκκιά, τούς έλεγε απελπισμένος: «—'Αμ ξέρω κι' εγώ, παιδιά μου; Κατά πώς λαλεί ή φλάσκα, ούτε φέτο Δαμπρή, ούτε τοῦ χρόνου Πάσχα!»

Απόρος πού έμεινε από τότε παροιμία, για κείνους ίσα-ίσα πού δεν παίρνουν καλό μέτρο ή δεν βάζουν σίγουρο σημάδι για να βρουν κάτι τί. Στην πατρίδα μου, όταν ήμουν παιδί, οι άπλοϊκοί άνθρωποι μεταχειριζόνταν κάτι καλύτερο: Είχαν επίτηδες έφτια καλογριές από καρτόνι, ξηή μαυροφόρες και μια κοκκινοφόρα. Τις έστηναν όρθιες στη σειρά, από την Καθαρή Δευτέρα, σ' ένα μέρος τοῦ μαγαζιού ή τοῦ σπιτιού, συνήθως στο εικονοστάσι. Και κάθε Σαββατοδρόμο έρριχναν από μια μαυροφόρα, ώς ότου δεν έμεινε όρθια παρά μόνο ή κοκκινοφόρα, ή Δαμπρή. 'Αλλά να πούμε την αλήθεια, αυτό δεν τόκαναν τόσο για σημάδι,—γιατί οι άπλοϊκοί εκείνοι άνθρωποι και γραμματάκια ήξεραν, και Καζαμία είχαν, κι' ο παπάς της ένορίας τους ήταν σε θέση να τούς πληροφορή, κι' από πολλά άλλα σημάδια μπορούσαν να ξέρουν πότε είναι Δαμπρή—άλλα το έκαναν έτσι και για γούστο ή για γούρι, σαν ένα θρησκευτικό έθιμο ή άντετι, όπως τ'όλεγαν.

Και πραγματικώς είχε το γούστο του, να βλέπης στα μαγαζάκια εκείνες τις μαυρές καλογριές στη σειρά, να λιγοστεύουν σιγά-σιγά για ναφήσουν μονάχη την κόκκινη. Σου φαινόταν, αλήθεια, πώς έβλεπες σιγά-σιγά τη Δαμπρή να έρχεται, να πλησιάζει, όπως βλέπεις σ' ένα ρολόι να πλησιάζει ή ώρα πού ποθείς...—«Πάει κι' αυτή! τη φάγαμε κι' αυτή! πόσες μένουν ακόμα!» έλεγαν με χαρά οι άπλοϊκοί άνθρωποι κάθε πού τελείωνε μια έβδομάδα της Σαρακοστής κι' έρριχναν την αντίστοιχη καλογριά. Γιατί σημειώστε πώς καθενιά είχε και το σύμβολό της. 'Η πρώτη άξαφνα, της 'Ορθοδοξίας, κρατούσε ένα είκό-νισμα, για να θυμίζει την άναστύλωση των άγιων εικόνων ή τρίτη, της

Σταυροπροσκυνήσεως, κρατούσε ένα σταυρό ή τελευταία, των Βαίων, κρατούσε το «βαγί», ένα κλαδί από φοίνικα, και καθεξής.

'Α, ήταν κάτι όμορφο, όπως όλα τα παλιά... Σήμερα δεν γίνονται πιά τέτοια πουθενά. Τα έσάρωσαν όλα ή πρόοδος, ο πολιτισμός, ο σκεπτικισμός. Κι' όσα μένουν ακόμα, αύριο θα σωθούν κι' αυτά. Δεν ξέρω, δεν θέλω να πω, ίσως τότε θάιναι καλύτερα αλλά δεν μπορώ και να μη θυμώμα χωρίς συγκίνηση τα παλιά κι' όμορφα εκείνα... Μαζί μ' αυτά, ήταν και τι φιλή της 'Αγάπης. Τώρα κοντεύει να καταργηθή κι' αυτό: μα τότε ακόμα—τότε πού έστηναν και τις καλογριές,—τη Δαμπρή φιλιούμαστε όλοι μι' όλους. «Χριστός 'Ανέστη!—μάτς, μούτς!» δεν είχε! Φιλιούμαστε με τον παπά στην 'Εκκλησιά, με τούς γονείς μας, με τ'άδέρφια μας, με τούς συγγενείς μας πέρα-πέρα, με τούς φίλους μας, με τούς συμμαθητές μας, με τούς γνωστούς μας γενικά. Χριστός 'Ανέστη! μάτς, μούτς!...

'Ε, δεν είχαν έφευρεθή ακόμα και τα... μικρόδια, δεν φοβούμαστε να κολλήσουμε καμμιά άρρώστεια και, το κυριότερο, ή πίστη ακόμα ήταν τόσο βαθιά, τόσο θερμή, ώστε και σ'άρρωστο ακόμα μπορούσαμε να δίνουμε χωρίς φόβο το φιλή της 'Αγάπης, το φιλή τοῦ Χριστός 'Ανέστη... 'Ετσι άφοβα μεταλαβαίναμε όλοι με το ίδιο κουτάλακι, χωρίς να φωνάζουμε, σαν τώρα, πώς ο παπάς έπρεπε ναλλάξει συχνά το ιερό πανί πού το σκούπιζε; κι' έτσι άφοβα φιλούσαμε το γυαλί της άγιας εικόνας πριν ξεπλυθή από τα μύρια χείλια πού το είχαν άγγίξει με την ίδια άφοβία κι' ευλάβεια...

Ναι, δεν θέλω να πω... 'Ισως τώρα είναι καλύτερα κι' ακόμα καλύτερα θάιναι αύριο πού θα καταργηθούν όλα... 'Αλλά μπορώ να μη θυμώμαι τέτοια πράγματα χωρίς συγκίνηση; 'Ετσι άργότερα θα θυμάστε και σεις τα παιδικά σας, τα σημερινά...

Λοιπόν, Χριστός 'Ανέστη, και τοῦ χρόνου! Αυτό τουλάχιστο μπορούμε να μαστε βέβαιοι πώς δεν θα καταργηθή ποτέ...

Σ'ας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

32.

«Όποιος ξέρει να ψωνίζει—και το ψώνιο θέλει γνώση,—δύο φορές αυτές κερδίζει με ό,τι πάρει, με ό,τι δώσει.

Και γι' αυτόν πού δεν γνωρίζει Δεν τα στόματα τοῦ κόσμου:—«Πάει καβάλλα και ψωνίζει, καβάλλες, πράμμα δός μου!»

CHEF

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΖ. Α. ZENNEBRAH
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Και γυρίζοντας στη Δεμάρανα, είπε σοβαρά:

—Μα να σου πω, γυναίκα, έτσι κι' έτσι τα παιδιά δεν έχουν δουλειά το χειμώνα. Γιατί τάχα να μη στέλνουμε και το Γιάννη, να μάθ'η πιά πολλά γράμματα;

'Η κυρά-Δεμάρανα βρήκε σωστή την ιδέα. Αποφάσισαν λοιπόν να στέλνουν το Γιάννη στο σχολείο και το βράδυ να γυρίζει με τη μικρή του φίλη.

Φαντάζεστε πιά τη χαρά της 'Ανθούλας! Τώρα δεν φοβόταν το σχολείο. 'Ο Γιάννης θα την υπερασπιζόταν, αν την πείραζε κανένα κακό παιδί: θα την έπρόσεχε και το βράδυ πού θα γύριζαν στα σπίτια τους.

'Ο μικρός Δεμάρας την πήγε ύστερα ως της κυρίας Λάντη. Το χιόνι διασκεδάζει πάντα τα παιδιά: ο Γιάννης έκανε μεγάλες σφαίρες και σημάδευε τα δέντρα. Τα πουλιά πετούσαν γυρεύοντας κανένα σπειρί: οι σπίνι οι μικρές τους πατημασιές άποτυπωνόνταν άπάνω του.

—'Ετσι λοιπόν τα δυο παιδιά άνταμωνόνταν στην καμώπολη όπου ήταν τα σχολεία. 'Ο Γιάννης πήγαινε στο άρρεναγωγείο, ή 'Ανθούλα στο παρθεναγωγείο.

Στην άρχή, ή μικρή δυσκολεύτηκε πολύ. 'Ηταν συνειθισμένη να κάνει άλλες έργασίες μα όχι και να διαβάσει. 'Επειτα ο περιορισμός μέσα στο scho-

λειό την στενοχωρούσε: την εξάλειξαν κι' οι φωνές των κοριτσιών εκείνων πού δεν τα ήξερε καθόλου κι' ο περιπαιχτικός τρόπος πού την κοίταζαν, της έφερνε δάκρυα... 'Αλλά το βράδυ ξανάδρισκε το φίλο της, τον επiane απ' το χέρι κι' έγύριζαν μαζί, μιλώντας για όσα είχαν μάθει την ήμέρα εκείνη.

—Στεναχωριέμαι, Γιάννη, τού έλεγε—καλλίλο νάρμέγω την Κοκκίνα, να μαγειρεύω ή να κάνω τυρί, παρά να χώνω ένα-ένα όλ' αυτά τα γράμματα στο κεφάλι μου. Κάτι κορίτσια πού είναι στη μεγάλη τάξη, με λένε χοντροκέφαλη. μα εγώ ή κακομοίρα βάζω όλα μου τα δυνατά για να μαθαίνω.

Πραγματικώς, ή θέληση της 'Ανθούλας ένίκησε. Και σε λίγο άρχισε να κάνει τέτοιες προόδους πού ή δασκάλα της έσάστισε. 'Ως την άνοιξη έμαθε να διαβάσει καλώς-καλά.

—'Η 'Ανθούλα είναι ή καλύτερη μαθήτριά του σχολείου, έλεγε ή δασκάλα. Είναι γνωστική σά μεγάλη κι' ήμερη σαν άρνί.

'Η κυρία Λάντη, όταν τον 'Ιούνιο γύρισε στο μέγαρό της, θέλησε να ιδή κι' ή ίδια τι προόδους είχε κάνει ή προστατευομένη της. Κι' έμεινε έκπληκτη όμα είδε πόσα είχε κατορθώσει να μάθ'η σε τόσο λίγον καιρό.

—Σου έφερα ύφασμα για ένα φόρεμα, της έπε. Να παρακαλέσης την 'Αργυρώ να σε μάθ'η να το ράψης, γιατί θέλω να ξέρης, όπως κάθε καλή νοικοκυρά, να ράβης τα φορέματά σου μονάχη σου.

'Η 'Αργυρώ φάνηκε πρόθυμη. Της έδειξε πώς να κόψ'η το ύφασμα και πώς να το τρυπώσει. 'Επειτα της το δοκίμασε και την έβαλε να το ράψ'η.

'Η 'Ανθούλα ήξερε ράψιμο απ' το σχολείο και σε μια έβδομάδα το φόρεμα τελείωσε.

—'Ενα βράδυ τοῦ Αύγουστου, ή 'Ανθούλα είδε να έτοιμάζουν το ταξιδιωτικό άμάκι τοῦ άρχοντικού. Κι' επειδή ή κυρία Λάντη είχε βγ'η με το λαντό της, ή μικρή ρώτησε ποιόν πήγαινε να πάρ'η το ταξιδιωτικό.

—Τόν κύριο, της άποκρίθηκε ο άμαξάς χτυπώντας τάλογα.

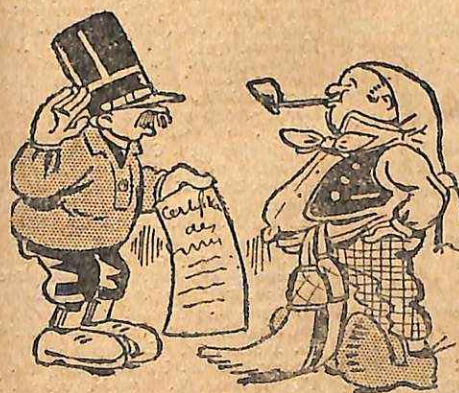
'Η 'Ανθούλα δεν κατάλαβε ποιός ήταν αυτός ο «κύριος», άφου ο άντρας της κυρίας ήταν χρόνια πεθαμένος: αλλά χωρίς να συλλογιστή περισσό-τερο, πήγε να περιποιηθή τα πουλιά της.

Τα περδίκια κι' οι φασιανοί είχαν μεγαλώσει και σκόπευαν σε λίγες μέρες να τάπολυσουν στο δάσος. 'Η 'Ανθούλα έγνώριζε κάθε πουλί με τόνομα πού το είχε δώσει αυτή ή ίδια. 'Αλλά ήταν λαίμαργα και τσιμπούσαν τα δειλά: άλλα έκαναν τον περήφανο και περιμεναν να χορτάσουν τα πεινασμένα κι' έπειτα να καταδεχτούν να φάνε κι' αυτά... 'Η 'Ανθούλα διασκεδάζε πολύ με τα πουλιά της, τάγαπούσε και συλλογίζόταν με λύπη πώς σε λίγο έπρόκειτο να πετάξουν κι' ίσως να σκοτωθούν από τούς κυνηγούς.

Μια μέρα, βρήκε ένα περδίκι μισοπεθαμένο μέσα στο κλουδί. 'Ηταν ξαπλωμένο στο ένα πλευρό και δεν κουνιόταν καθόλου. Τι να είχε το κακόμοιρο; 'Η 'Ανθούλα άνοιξε το κλουδί και πήρε το πουλί, πού δεν έκαμε καμμιά αντίστασι.

(Ακολουθεί)

Η ΤΙΜΗΜΕΝΗ ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΔΗΜΑΡΧΟΥ

—Κύρ-Δήμαρχε, την τιμημένη σου έδω, σε παρακαλώ! έπε μια μέρα ο χωροφύλακας παρουσιάζοντας ένα έγγραφο.

—Μετά χαράς σου! άποκρίθηκε ο κύρ-Δήμαρχος. Και στρώθηκε με τα όλα του για να βάλλ'η την «τιμημένη» καθώς

την έλεγε, υπογραφή του. 'Αλλά με τα κινήματα πού έκαμε, για να βουτήσ'η την πένα του στο καλαμάρι και να υπογράψ'η, βούτησε μαζί κι' ή φούντα της σκούφιας του και πετάχτηκε... 'Ετσι ή «τιμημένη» υπογραφή βγήκε τόσο μουν-

εξουωμένη, ώστε άναγκάστηκαν να κάμουν άλλο έγγραφο εξ άρχης.

Κι' αυτή τη φορά, για καλό και για κακό, ο κύρ-Δήμαρχος έβαλε την «τιμημένη» του ξεσκούφωτος.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

τις» και γι' αυτό τὸ βραβεῖο μο-
εἶναι μάλλον τιμὴ παρά αἰσική. ὁ
δοῦ προτιμᾷ τὴν βραβεῖα ἐκείνη, δια-
γωνίζου στὰ περιδικὰ πού λές· εἴσω
ἐλευθερος ἀπίσης νά προτρέψης κα-

τοὺς ἄλλους· κ' ὅποιος σάκουσῃ ...) *Ραγιδὴν τῆς Ἀνατολῆς* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα δὲν εἶδες ὅμως ὅτι δὲν δέχομαι πιά κομμάτια γιὰ τὴ Σελίδα;) *Υψιπέτην Ἀετόν*, (ἔσται· ἔννοε· τὰ 8 δέκατα τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν Ἀσκήσεων τῆς Τριμηνίας· ἀλλὰ σὲν μὴ σὲ νοιάζει γι' αὐτὸ· στέλνε δὲς ἀποστολὴν ἀρκεῖς, δὲς μπορεῖς καὶ τῶν ἄλλων εἶναι δική μου δουλειά) *Δὸν Ζουάν* (ἔσται· *Γιού-Γιού* (μὲ πολλὴ χαρὰ ἔλαβα γράμμα σου ὅστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ· ἡ διεύθυνσις τοῦ βιβλιοπωλείου εἶναι Πλατεῖα Συνταγματῶν) *Ρεῦμα τοῦ Νεῖλου* (ἔσται· ἡλίου πολὺ, ἀλλὰ τὸ κομμάτι σου τὸ ἔλαβα ἀργά) *Ἀρχαῖον Πολεμιστὴν, Μῆλβιλ, Σεμίραμιν, Μακεδονοπούλα κλπ.* *Εἰς* δὲς ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 19 'Απριλίου, θάπαντῆσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΕΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 213ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 26 'Ιουνίου

301. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτο δυσανάβατο,
Τραγὴ ἄλλο θεά·
Κι' ἀπὸ τὸ πρῶτο τ' ὅλο μου
ἔχει πολλά, πολλά,
Ἄνθος τῆς Ἀνδρῶν

302. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος
Πόσοι, μὰ πόσοι πέσανε
Σ' αὐτὸ τὸν ποταμὸ,
Κι' ἀπ' τὰ νερά του βγάλανε
Περίφημο θεό!

Περσικὸς

303. Μεταγραμματισμὸς

Ἀπὸ τὴ Γραφὴ σου ἀρπάξω
Κοντὸν ἀνθρωπο σά νάνο·
Τρία ποδάρια τοῦ ἀλλάζω,
Πιὸ ψηλά τὸν τόνο βάζω
Καὶ τί λὲς πῶς σου τὸν κάνω;
Ὅχι βέβαια ψηλό,
Μ' ἄσπρο καὶ πολὺ γλυκό...

Φύσος Λεβάντες

304. Αἵνιγμα

Μὲ λύσεις εὐκολώτατα,
Φάινει νὰ ξέρης μόλις:
Τὸ ἀρσενικό μου τρόφιμο,
Τὸ θηλυκό μου πόλις.

Διαβάτης

305. Ἀστὴρ

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ἑλλάδος.

Καπετὰν Καραπτερίτης

306—307. Μεταμορφώσεις

1.—Τὸ ὄρος διὰ 3 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ νῆος.
2.—Ὁ λόφος διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ πόλις.

Δοξαζομένο Κοητικόπουλο

308—312. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κατωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις: πόνος, ἄλφα, ὄρη, Τάφος, Βῆλος. Ἡρώς τῆς Κιοντάχειας

313. Ἑλληποσύμφωνον δι' Ἀκροστιχίδος ἐξ ἀντιθέτων.

Τὰρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κατωθι λέξεων ἀποτελοῦν Ἑλληποσύμφωνον τοῦ τύπου:

* * * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:
Ταπεινός, μέρος, βάθος, κακία,
ἀπάντησις, ἀδράγειος.

Ναυτοπαις τῆς Δόξης

314. Φωνηεντόλιπον

γλυσσ—πτο

μλ—κπς

Μυροβόλος Ἀνοίξις

315. Γρίφος

Ἑλλη Κωστή! Κωστή!

Ξένοι Κωστή! Κωστή!

Εὐγενὴς Ἰαπότης

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

316. Mots en Losange

* = Consonne
* * * = Pas bon
* * * * = Légume
* * * * = Meuble
* = Consonne

Vertical. les mêmes

Χρίστος Α. Ριζόπουλος

317. Épigramme

C T H D R N E F I
H E A E A T A R D
A C U C I L U O E

Πανταζοῦ Παρὸν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Ἀσκήσ. τῶν φύλ. 2 καὶ 3. (*)

12. Ἰλιάς (ὕλη, ἄς).—13. Σύμη (σῖ, μῖ).—14. Δαύρα—αῦρα.—15. Πόνος—Πόρος.

16. Α Θ Η Ν Α 17—21. Διὰ
Θ Η Ρ Α τοῦ Θ: πόθος,
Η Ρ Α θία, πάθος,
Ν Α θῆμα, ἀθῖς.
Α 22. Φθόνος,

φόνος, μόνος, μένος, μέσος, μῖ-
σος.—23. Ὅσα—σῖσά, τόνος—
νός, σαθί—σπίθα, ἀσπίς—
πίσσα—τοπί.—24. Ἐν ἐκκλησί-
αις αἰνεῖτε τὸν Θεόν.—25. Μη-
δενὶ συμφορὰν ὀνειδίσαις. (μηδὲν εἰς μί, φορ ἄνω νῖ εἰς εἰς).—26. Lyon—lion—Léon—Noël.—27. BONAPARTE (Berceau, Opinion, Navigateur, Accorder, Parvenir, Association, Revendic, Temple, Evolution.)

28. Ἀντίο (ἀντί, ὁ).—29. Σου-
ρῆς (σοῦ, ρίς).—30. Θήρα—Θή-
τα.—31. Τὸ αὐτό.

32. ΦΑΛΑΡΙΣ 33—37. Διὰ τοῦ
Τ Α Μ: μόλις, κάλα-
ΚΑΜΗΛΟΣ μος, τόμος, μη-
ΡΟ ΡΩ ρός, ὁμοῦ.—38.
ΤΣ ΜΝ ΚΡΟΝΟΣ—
Ο Ο ΚΑΔΜΟΣ
Σ Σ (Κρίνον, ΡΑ-
δάμανθς, Οὐδεις, Νοέμβριος,
Ὀμηρος, Σκύροσ).—39. Οὐδεις
ἐλευθερὸς ἑαυτοῦ μὴ κρατῶν.—
40. Εὐχῆς δικαίαις οὐκ ἀνήκους
Θεός. (ἐφ' ἡ' εἰς δικ, ἔασιον κάνει,
κὼς θε ὡς).—41. LampÉtai-
NimeSavON (lampe, étain,
Nîmes, Savon).

301. Δεξιόγραφος
Τὸ πρῶτο δυσανάβατο,
Τραγὴ ἄλλο θεά·
Κι' ἀπὸ τὸ πρῶτο τ' ὅλο μου
ἔχει πολλά, πολλά,
Ἄνθος τῆς Ἀνδρῶν

302. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος
Πόσοι, μὰ πόσοι πέσανε
Σ' αὐτὸ τὸν ποταμὸ,
Κι' ἀπ' τὰ νερά του βγάλανε
Περίφημο θεό!

303. Μεταγραμματισμὸς
Ἀπὸ τὴ Γραφὴ σου ἀρπάξω
Κοντὸν ἀνθρωπο σά νάνο·
Τρία ποδάρια τοῦ ἀλλάζω,
Πιὸ ψηλά τὸν τόνο βάζω
Καὶ τί λὲς πῶς σου τὸν κάνω;
Ὅχι βέβαια ψηλό,
Μ' ἄσπρο καὶ πολὺ γλυκό...

304. Αἵνιγμα
Μὲ λύσεις εὐκολώτατα,
Φάινει νὰ ξέρης μόλις:
Τὸ ἀρσενικό μου τρόφιμο,
Τὸ θηλυκό μου πόλις.

305. Ἀστὴρ
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

306—307. Μεταμορφώσεις
1.—Τὸ ὄρος διὰ 3 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ νῆος.
2.—Ὁ λόφος διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ πόλις.

308—312. Μαγικὸν Γράμμα
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κατωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις: πόνος, ἄλφα, ὄρη, Τάφος, Βῆλος. Ἡρώς τῆς Κιοντάχειας

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
ἑξῆ: Τος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος, καὶ 20ος. Ἐκαστος τόμος
δρ. 15, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελ-
λόμενος δραχ. 16 διὰ τὸ Ἐσωτε-
ρικὸν καὶ δραχ. 20 διὰ τὸ Ἐξω-
τερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1923)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 30 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἄρραφος, δρ. 47 καὶ ραμμένους
δρ. 50. Ταχυδρομικῶς τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
δραχ. 2 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 5 ὁ
ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν
δρ. 12,—εἴτε ἄρραφος, εἴτε ραμ-
μένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ
ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τι-
μημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40
λεπτά ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα
λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 70
Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2.
Ἡ προκληρῶν εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—586)

ΚΟΜΗ ΦΟΙΝΙΚΑ, δέχομαι. Διεύθυν-
σις; ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ

(ΚΔ'—587)

Κόμη Φοῖνικα, νομίζω ὅτι ὁ εὐρύτε-
ρος καταρράκτης εἶναι ὁ Νιγάρας.
ΑΣΤΡΑΠΗ

(ΚΔ'—588)

“ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ.”
Ἐστειλάμε 140 ψήφους: 80 διὰ τὸ
ἱερὸν τῆς Ἐλευθερίας καὶ ἀνά 10
δρ. Ἐπαναστάτην τοῦ 1922, Θούλον
Ἑλληνισμοῦ, Χειμαρρὸν, Θεῖον Μάν-
γας, Πικρὴ Σκλαβία, Πρόμαχον Ἐλευ-
θερίας.

(ΚΔ'—589)

Θεῖος Μάνας, Ἡρωϊκὴ Φέσα, σὰς
ἐπήφισα· ἔλαβα Μ. Μ. Ἐστειλά.
ΣΚΙΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(ΚΔ'—590)

Διαπλάσσοιτες. Διαπλάσσοις, ἀλ-
ληλογραφῶ. Τὸ καλύτερον γράμμα
θὰ βραβεύθῃ.—ΠΑΤΑΝΟΣ. Ἀρμενοπού-
λου 61, Θεσσαλονίκη.

(ΚΔ'—591)

Ποιά, ποῖος θὰ κάνῃ τὴν περιγραφή
τοῦ κυκνοῦ; Ἡ καλύτερη ἀπάν-
τησις θὰ βραβεύθῃ—ΚΥΚΝΟΣ. Διαδόχου
Γεωργίου 59, Θεσσαλονίκη.

(ΚΔ'—592)

Ζ Ε Σ Τ Ε Σ ! ! !
Βοὲ παιδιὰ, καλοκαίριος καὶ γι' αὐτὸ
πετάμε τὰ ἐπαγρυφία τῆς Ἀλίας
γιὰ νὰ ξεπροβάλλῃ ἡ Δεσποῖνα Βουλή
καὶ τῆς Ἀναγνώσεως καὶ Ἰατρικῆς γιὰ νὰ
φανοῦν τὰ ἀδερφάκια Ἑλένη καὶ
Κούλα Ἀναστασίου.

ΜΑΓΚΑΣ καὶ ΑΛΑΝΗΣ

(ΚΔ'—593)

Νεφέλη. Μπαγιαντέρα, Μακεδονοπού-
λαι Τεργατα. Μπονκεϊάκι, ἀλλή-
λογραφίαι; Δοῖς; (ΚΔ'—493).
Σεμίραμιν, ἔλαβα· εὐχαριστῶ θερμό-
τατα γράμμα ἀμείως· περιμένω κάρ-
ταν σας. Ἀπόγονος τοῦ Πύρου

(ΚΔ'—594)

Ἐισαχόμενος στὸ Διαπλάσσοισιν ἐγὼ
δὲ νῖος Τίαν χαίρετ' ὅλες καὶ βλοῦς.
Ἀλλήλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω c. p.
μὲ μεγάλα Διαπλάσσοις καὶ Διαπλά-
σοις. Γράμματ'· Δοῖς Boite Po-
stale 436, Pour TITAN (Διὰ Ἰαπότην
τῆς Σεβίλης) Alexandria (Egypte).
ἸΠΠΟΤΗΣ ΤΗΣ ΣΕΒΙΛΗΣ

(ΚΔ'—599)

Ὁ Σύλλογος «ΣΥΜΦΙΛΩΣΙΣ» εἰ-
σέταται εἰς τὰ Διαπλάσσοις καλὸν
Πάσχα.

(ΚΔ'—595)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ “ΟΜΟΝΟΙΑ.”
Διαγωνισμὸς Α'.—Προκηρύσσεται δια-
γωνισμὸς Γραμμικῶν, Κἀτ-ποστὰ,
Διηγήματος, Ποιήματος (ἐλευθερὰ ἐμ-
πνευσία). Βραβεῖα ἀνά 3. Πρόθεσμις
διμήνιος. Συμμετοχὴ 50 λεπτῶν. Δοῖς:
Ἀν. Βουγιούκαν (Σύλλογον), Καλάμας.

(ΚΔ'—596)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ “ΟΜΟΝΟΙΑ.”
Ἀρχαῖοι: Ἐξέλεσησαν Πρόεδρος:
Υἱὸς τῶν Κεραυνῶν, Ταμίας: Κῆρ
-Σίμος, Γραμματεὺς: Ἀνδ. Βουγιού-
κας, Ζητούνται μέλη καὶ ἀντιπρόσω-
ποι. Δοῖς ἡ ἀνω.

(ΚΔ'—597)

“ΤΥΦΩΣ Ν.”
Πρὸς τὸν Σύλλογον “Τίταν”
Ποῦ φωνάζει ν' ἀπειλήσῃ
τοὺς ἀνδρείους στρατηγούς
καὶ θαρροὺς τὸν ἑαυτοῦ του
μεγαλύτερον ἀπ' αὐτούς!

(ΚΔ'—598)

“ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΜΥΡΝΗΣ.”
ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΓΡΑΜΜΑ-
ΤΟΣΗΜΟΝ “ΒΥΡΩΝΟΣ”. Κάθε πέπτε
γραμμίσμα λογιζομένη ἑνας κλήρος.
Πρόθεσμις διμήνιος. Βραβεῖα ἐπτά.
Δοῖς: Βεῖντόλγος, Ἀβέρωφ 7γ, Ἀθήναι.

ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ
ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΜΕΛΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

(ΚΔ'—600)

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν ἀγρά-
φων καρτῶν. Πρόθεσμις διμήνιος.
Βραβεῖα δύο, συμμετοχὴ 1,50. Δοῖς:
Πλαταρίδην, Σιδηροκάστρον.

(ΚΔ'—601)

Τρέχοντας μπαίνω στὸ κομψὸ σαλ-
νίκι τῆς Διαπλάσεως καὶ χαίρετ'
ἀπαντας. Σπυνοπούλα

(ΚΔ'—602)

Πεταλούδα, εὐχαρίστω· ἡ συμμετοχὴ
σου στὸ διαγωνισμὸν μὲ τιμὴ μου.
Δοῖς: Πλαταρίδην. Σιδηροκάστρον.
Υγινάρα

(ΚΔ'—603)

Ἀμπερὶ Ἀστὴρ, ἀνταλλάσσομε Μικρὰ
Μυστικά; Ἀμπερὸς Ἡλῖος

(ΚΔ'—604)

Σεμίραμιν, ἔσται· περιμένω. Ἀγα-
πητὴ μου Πανταζοῦ Παρὸν σοῦ
εὐχομαι καλὸ Πάσχα. ΜΑΓΙΣΣΑ

(ΚΔ'—605)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ “ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ.”
ΣΥΜΡΝΗ, ΦΑΣΟΥΛΗ, Ν ΦΙΛΙΠΠΙΑΝ, ΕΝΔΟΣΕ
ΠΟΛΕΜΙΣΤΑ, ΠΙΣΤΙΣ-ΠΑΤΡΙΣ, ἐλάβομεν
σὰς εὐχαριστοῦμεν.

(ΚΔ'—606)

ΣΥΝΘΗΜΑ ΟΛΩΝ Ο Β' ΔΙΑΓΩΝΙ-
ΣΜΟΣ ΤΗΣ “ΜΑΥΡΗΣ ΣΚΙΑΣ.”
(ΚΔ'—485).

(ΚΔ'—607)

ΜΑΓΚΑ, ΑΛΑΝΗ, καλῶς ὥριστα! γιὰ
τὰ φυλαχτοῦς; τὰ κορίτσια δὲν
τὰ φοβοῦμαστε!

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

(ΚΔ'—608)

Ἀνταλλάσσω καλλιτεχνικὰ c. p. καὶ
Α. Μ. Μ. Ἐστειλάς: Dem. Antono-
poulos, Attarine 102, Alexandria (Egy-
pt). ΤΑΥΓΕΤΟΣ

(ΚΔ'—609)

ΖΗΤΩ Η ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ!
Τ. Ξ.

(ΚΔ'—610)

Μακεδονοπούλα, τί γίνεσαι; μὲ θυ-
μᾶσαι; Συχνά, βλέπω, περνᾷ ἡ
συντροφία Σταυροῦδ' ἀπὸ τὸ δρόμο
σας.
Νικόλας Παπᾶν, Φαῖστα—Ἑλλή Λε-
μονίδου. Εὐχαριστῶ διὰ σύστασιν Μα-
κεδονοπούλας—Πέτρη Φοιροῦδ'.

Ὅσοι ἡ δὲς ἐπιθυμοῦν νὰ ἀλλήλο-
γραφίσωμεν νὰ στείλουν: Ἰάκωβον
Δαμλρίδην, Ἐγγατίς 865, Θεσσαλο-
νίκη.

ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώσιν ἀμέσως τὴν νέαν των
διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας,
ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2,50 διὰ
τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταίνιας.
Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν
ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.